

ANNE K. JOY

Un Crăciun cu bucluc

Seria *Magia Crăciunului*:
Ciocolată, dragoste și Crăciun
Cu dragoste, Moș Crăciun
Sărută-mă sub vâsc!
Răpește-mă de Crăciun!
Un Crăciun cu bucluc

Această lucrare este o ficțiune. Numele personajelor, caracterele, locurile și acțiunile sunt rodul imaginației autorului. Orice asemănare cu realitatea - locații, persoane în viață sau decedate, organizații, evenimente - este o coincidență.

Copyright © 2018 Anne K. Joy
Toate drepturile rezervate autorului.

Traducerea, copierea sub orice formă (scanare, fotocopiare, rescriere etc.), încărcarea sau postarea lucrării fără acordul scris al autorului este **strict interzisă!**

*Ar trebui să ne amintim mai des
de ceea ce contează cu adevărat.*

CAPITOLUL 1

Decembrie 2019, Salt Lake City, Utah, SUA

Am mințit!

Sunt Diane Owen, iar la cei douăzeci și nouă de ani am dat dovadă de imaturitate. În loc să-mi asum evenimentele nefaste din viața mea, am preferat să îmi mint cu nerușinare cea mai bună prietenă, pe Audrey Pepper Irimia. Ne cunoaștem încă de când mergeam împreună la grădiniță. Am urmat toate cursurile împreună, inclusiv pe cele de la facultatea de litere. Ne-am angajat la Starbucks, am economisit bani, iar după șase ani ne-am deschis o librărie în centrul orașului Salt Lake City din statul Utah. La scurt timp viețile ni s-au schimbat.

În preajma primului Crăciun de la deschiderea afacerii, Audrey și-a pierdut mama într-un accident aviatic. Anul următor s-a decis să vândă casa Melaniei Pepper, mama ei, însă printre lucrurile personale ale acesteia a descoperit niște documente din care reieșea că fusese adoptată din România.

În apropierea celui de-al doilea Crăciun, a plecat acolo, în căutarea părinților biologici. M-a lăsat să mă ocup singură de librăria noastră, „Fresh Books”. S-a îndrăgostit de Teodor Irimia și a ales să-și urmeze inima, mutându-se definitiv în țara natală.

În același an, cu doar câteva zile înainte de douăzeci și cinci decembrie, l-am cunoscut pe Mathias Hyde, dezastrul existenței mele. După un schimb de replici acide chiar sub privirile lui Audrey, mi-a dat întâlnire. La început l-am refuzat, apoi am acceptat. Nu i-a fost prea greu să mă convingă să ieșim la o cafea, așa cum i s-a părut simplu să mă facă a lui în aceeași noapte. Nu m-am putut opune bărbatului cu ochi sălbatici, brunet, înalt, cu trupul bine lucrat și îmbrăcat la patru ace. Cel care a pășit în „Fresh Books” pentru a cumpăra o carte de Kamasutra pentru trei persoane.

Abia după ce am făcut sex, mi-a mărturisit că era logodit. Avea o relație de câțiva ani, iar cu alți doi în urmă o ceruse în căsătorie. Nunta era programată peste câteva luni. Îmi mai spusese că nu exista dragoste între ei, ci doar respect, obișnuință și dorința părinților de a-i vedea împreună pentru totdeauna.

Nu a fost ultima noapte pe care am petrecut-o în doi. Am continuat să ne întâlnim până în luna martie, deși știam că nu era un bărbat liber. În ziua în care ar fi trebuit să se căsătorească cu Leona Wade, de fapt s-a refugiat în brațele mele. Am fugit spre Las Vegas. A doua zi am devenit doamna Hyde. Bucuria a durat doar câteva minute, pentru că Mathias a primit pe telefon mesajul:

„Sunt însărcinată.”

Nu s-a ascuns. Mi-a spus ce s-a întâmplat și că trebuie să se întoarcă la ea. Pământul a fugit de sub picioarele mele. A plecat cu inima mea și mi-a lăsat în schimb dezgustul și dezamăgirea. Și nu pentru că se întorcea la fosta lui logodnică, căci era alegerea corectă din moment

ce urmau să aibă un copil, ci pentru că se culcase în paralel, atât cu ea, cât și cu mine. În acele momente m-am simțit înșelată, în ciuda faptului că singura care jucase rolul de amantă, fusesem chiar eu.

Atunci l-am văzut pentru ultima dată, cu aproape nouă luni în urmă. De-a lungul timpului am urmărit presa, iar din când în când apăreau împreună. Leona Wade era o femeie înaltă, suplă, cu sâni mari, ochi albaștri, păr blond și foarte lung, buclat lejer de la jumătate în jos. Părea extrem de atentă la cum se îmbrăca și arăta. Însă nici vorbă de vreo poză în care să-i apară pântecul rotunjit. Dimpotrivă. Îi puteam număra coastele prin rochiile ei mulate și ridicol de îndrăznețe.

Nu a fost însărcinată, însă mi-am dat seama târziu de acest fapt. Cu toate acestea, Mathias nu m-a căutat, așa cum de altfel nu a intentat divorțul.

În martie, Audrey și Teodor s-au bucurat să afle că ne căsătorim, însă s-au întristat că totul se întâmpla pe repede înainte, neputând să fie prezenți la marele eveniment. N-am îndrăznit să o sun și să-i mărturisesc adevărul, așa că am început să mint din clipa în care am devenit Diane Hyde și până în prezent.

Când mă întreba de soțul meu, spuneam că fie e la birou, fie se află în vreo delegație, ori doar me pentru că s-a întors obosit de la muncă. Rareori le trimiteam fotografiile cu noi doi. Intram pe internet, luam tot soiul de imagini, le combinam între ele, astfel domnul și doamna Hyde apăreau în te miri ce ipostaze. Pornisem pe drumul minciunii, un izvor sau o spirală a înșelăciunii. Ca să susțin toată această nebunie, trebuia să inventez mereu alte lucruri. Era un fel de scară interminabilă pe care trebuia să alerg constant, altfel riscam să fiu prinsă.

Mă rușinez pentru ce am făcut și mi-e teamă să-mi recunosc greșeala sau ca ei să-și dea seama de cum i-am tras pe sfoară în ultimele luni. E de neiertat. I-aș putea pierde pe singurii mei prieteni.

Crăciunul acesta ne-au invitat să-l petrecem în România. Am refuzat cu jumătate de gură, îndrugând că Mathias vrea să-i vizităm părinții. După ce am încheiat conversația, am aruncat cu telefonul în perete și am izbucnit în plâns.

— Gata! Îmi ajunge! am strigat între pereții apartamentului meu din S Temple.

Mă săturasem să mint, dar nu știam încotro să o iau, dacă să o sun înapoi pe Audrey și să-i mărturisesc ce viață demnă de milă duc.

Se spune că dacă plângi, ți se limpezesc gândurile. Nu știu dacă a fost așa, căci am făcut cea mai mare nebunie cu putință. Dimineața ar fi trebuit să merg la librărie, să îndepărtez zăpada de peste noapte și să primesc clienții cu zâmbetul pe buze. M-am dus până acolo, doar cât să pun un afiș mare pe ușă:

*„ÎNCHIS până în ianuarie!
Sărbători fericite!”*

M-am întors acasă și mi-am pregătit bagajele. Înainte să le pun în portbagajul mașinii, o Honda care avea pe jumătate din vârsta mea, am deschis laptopul și am căutat una dintre adresele despre care Mathias îmi vorbise. Subliniase că ar fi locul lui preferat. Avea o reședință retrasă, în pădure, în statul Idaho, între Mink Creek și Liberty. Drumul părea anevoios, ceea ce m-a determinat să încep să mă rog ca Honda mea vișinie să facă față până acolo. În caz

contrar, rămâneam pe drum, transformându-mă în hrana perfectă pentru animalele sălbatice.

Am închis laptopul, l-am aruncat într-o geantă, apoi mi-am luat bagajele și am coborât la mașină. După trei încercări eșuate de a-i porni motorul, la a patra am demarat.

— Să fie un semn rău?

Mi-am fluturat o mână, fără să-mi mai pese că oamenii de pe stradă mă vedeau că vorbeam de una singură. Eram conștientă că îmi ruinam viața. Pusesem lacătul pe afacere tocmai în perioada în care mergea cel mai bine, și pe deasupra, mă îndreptam spre bărbatul care mă făcuse cel mai tare să sufăr. Mă împingea de la spate ideea că dacă am trecut prin atâtea, mi-am mințit prietenii și mi-am închis afacerea, n-avea decât să mă suporte. Crăciunul ăsta îl făceam în termenii mei.

Mi-a luat patru ore și jumătate să ajung pe proprietatea Hyde, dar peisajul meritase tot efortul. Munții și brazii niși arătau ca fiind desprinși din poveștile de dragoste. Cât despre casă... era spectaculoasă. Construită din lemn și piatră, avea ferestre imense, ceea ce îți oferea oportunitatea să admiri din interior peisajul mirific.

Am coborât șocată din mașină, iar pe când încă mai căscam gura la ce vedeam în fața ochilor, un bărbat la șaizeci de ani s-a apropiat de mine.

— Nu aveți voie aici!

Părea agitat.

Mi-am închis gura și mi-am arcurit o sprânceană.

— Este proprietatea lui Mathias Hyde, nu-i așa?

— Da, domnișoară. Trebuie să fi uitat porțile deschise, dar pe aici nu a mai poposit vreun străin până acum.

Cu câteva sute de metri în urmă trecusem de porțile din fier pe care scria „Domeniul Hyde”.

— Nu. Erau închise. Eu le-am împins, l-am lămurit, trântind portiera mașinii.

Bărbatul a mijit ochii, ca și când n-ar fi înțeles ce i-am zis.

— Accesul este interzis străinilor, domnișoară!

— Foarte bine, i-am replicat cu seninătate. N-aș vrea să văd persoane necunoscute pe aici.

— Vă rog să vă înapoiți.

El insista, cu îmi fluturam genele.

— Nu pot. Cred că am pornit cu stângul în relația noastră. Eu sunt doamna Hyde.

De această dată, el se holba la mine.

— Iar tu ești...

— Pe... Pe... dro, a completat, bâlbâindu-se. Dar... domnișoara... Wade.

Am ridicat subit mâna. După atâta drum, nu aveam nevoie să-i aud numele Leonei.

— Dacă nu mă crezi, sună-l pe Mathias. Între timp, o să-mi duc bagajele înăuntru și o să-mi pregătesc un sandvici.

În ciuda faptului că eram o străină, Pedro m-a ajutat cu lucrurile. Eu iarăși rămâneam cu gura căscată la luxul care mă întâmpina, în vreme ce bărbatul forma un număr la telefonul din camera de zi.

Grinzi groase și podele din lemn, șeminee, canapele și mobilă de foarte bună calitate, ecrane mari și plate, candelabre clasice. O parte dintre pereți erau acoperiți cu piatră, conferind astfel un aspect clasic. Pășeam cu grijă, de parcă aș fi călcat pe o podea din sticlă subțire. Nu mai văzusem atâta lux, eleganță și bun gust la un loc. Hainele mele de câțiva dolari n-ar fi servit nici ca preș de pus la ușă

sau cârpă de șters pe jos. Era o lume pe care nici nu mă chinuisem vreodată să mi-o imaginez. Oricum, îmi depășea cu mult orice idee.

— Da, domnule Hyde, l-am auzit pe Pedro într-un târziu. Sigur. Îmi pare rău.

Și a închis.

Ne-am privit reciproc, iar în ochii lui căprui am citit milă și neputință.

— Dacă a zis să plec, uită de asta, n-am s-o fac.

Bărbatul a înghițit în sec. Era prins între mine și Mathias, cel care îl plătea să se ocupe de locuință.

— Lasă bagajele aici, am adăugat. O să urc în dormitorul meu.

I-am întors spatele și am pornit pe scările masive din lemn. Ajunsă la etaj, am avut un șoc să descopăr că erau pe puțin șase dormitoare. Am încercat să-mi dau seama care ar putea să fie al lui Mathias, nu pentru a mă instala acolo, ci ca să-l evit. Era o misiune dificilă. Neștiind unde stătea, l-am ales pe ultimul din capătul culoarului, cel din dreapta. Semăna izbitor cu cel de pe partea opusă, ambele având câte un perete-fereastră, ieșiri pe balcon și un șemineu electric. Indiferent cât urma să locuiesc aici, voiam să mă bucur de frumusețea naturii. N-aveam nevoie de o ghicitoare cu un glob de cristal ca să aflu că era pentru prima și ultima dată când mi se ivea ocazia de a sta într-o asemenea casă.

În următoarele două ore mi-am luat bagajele în dormitor, am făcut o baie fierbinte, am îmbrăcat o rochie verde, croșetată, strânsă pe trup, lungă până la jumătatea coapselor, și m-am machiat puțin, cât să-mi ridic moralul.

— Merit o vacanță ca asta, mi-am zis de una singură în oglindă. Până la urmă, ce-l costă să mă lase o lună întreagă să locuiesc aici?

Nici măcar nu-i ceream să fie prezent.

Intenționam să cobor la parter, să caut bucătăria și să-mi pregătesc o gustare și o cafea sau o ciocolată caldă. Așteptam cu nerăbdare să mă așez confortabil pe canapeaua din sufragerie, să pornesc televizorul, iar în timp ce mănânc, să urmăresc un film sau o emisiune.

Când am ajuns jos, am dat nas în nas cu Mathias Hyde. Aceiași ochi sălbatici și același trup după care salivam. Preț de câteva secunde, n-am respirat, ci doar ne-am fixat cu privirea.

— Ce cauți aici? m-a întrebat el.

Tonul îi era dur.

— Bucătăria, a venit răspunsul meu.

— Înainte, ultima ușă pe dreapta.

I-am urmat indicațiile, așa cum la rândul său a venit după mine.

— Vrei să mănânci sau să bei ceva? l-am întrebat.

Rămăsese la câțiva pași distanță în spatele meu. Se sprijinea de unul dintre corpurile albe de mobilă.

— Nu. Vreau să-mi spui de ce ai venit.

Am simțit că a avut o ezitare de moment.

— Am și un nume, Diane. Sper că nu l-ai uitat, deși... văd că îți stă în fire să te căsătorești, apoi să pleci ca să-ți dai întâlnire cu o altă femeie.

— A trebuit s-o fac.

— Și să nu te mai întorci pentru a-mi da o explicație sau pentru a-mi reda libertatea.

În fapt, nu-mi doream o separare legală.

— N-am crezut că vrei să divorțăm.

— Dar ce? Că o să te aștept toată viața în apartamentul meu mic și sărăcăcios?

Eram surprinsă de propriile vorbe. Nu știam că pot scoate atâta venin din mine.

Am deschis unul dintre dulapuri și am început să-mi pregătesc ceva de mâncare.

— Nu, domnule Hyde. Eu vreau să găsesc un bărbat decent cu care să am o relație amoroasă, să ne căsătorim, să plecăm în vacanțe și să facem copii. Dar știi care-i problema cu care mă confrunt?

Avea buzele strânse într-o linie subțire.

— Sunt căsătorită! i-am oferit răspunsul. Cine ar vrea să pornească într-o relație serioasă cu o femeie care nu este liberă? Nimeni.

Mathias și-a dres glasul și a zis:

— Dacă asta este dorința ta, putem divorța peste câteva zile. Vorbesc cu avocatul meu să pregătească actele, apoi stabilim o dată de comun acord și le semnăm.

Era de preferat să punem punct, din moment ce relația noastră nu putea să aibă un viitor. Cu toate acestea, auzindu-l, mi se rupea sufletul în bucăți mici. M-am prefăcut că nu-mi pasă.

— De acord.

— Perfect, a zis el. Înseamnă că acum te poți întoarce în Salt Lake City.

Asta nici în vise.

— Nu. Până în ianuarie sunt liberă și am de gând să-mi petrec vacanța aici.

— Și librăria?

— Ce-i cu ea? Am închis-o.

Sandviciul era gata, iar apa pentru cafea tocmai o așezam pe plita încinsă.

— În regulă, l-am auzit după câteva minute de tăcere. Înțeleg că vrei o vacanță. Pot să-ți ofer una oriunde dorești și pe o perioadă nedeterminată, doar să-mi spui locația.

— Aici.

Ca să-mi întăresc răspunsul, am lovit cu piciorul în podea.

— Diane, te rog, înțelege că nu se poate.

— De ce?

— Pentru că urmează să primesc oaspeți.

— Pot să fiu prezentă. Aș fi o gazdă bună.

Mathias a clătinat o singură dată din cap.

— Imposibil! Vor fi părinții mei și Leona. Nici nu știu că noi doi suntem căsătoriți. Sub nicio formă nu poți rămâne în casa asta! N-ar fi trebuit să te prezinți lui Pedro ca fiind soția mea. Din fericire, este un angajat de încredere, în caz contrar...

Nu am ascultat continuarea. Mă cuprindea amețeala. Aveam senzația că încep să-l văd dublu. N-aveam voie să cedez. Mi-am luat farfuria cu sandviciul cu brânză și șuncă, apoi am vrut să ies afară din bucătărie.

— Unde pleci?

— În dormitorul meu, i-am subliniat pe un ton neutru.

— Diane, nu am terminat de vorbit.

Ieșisem deja din bucătărie.

— Eu da. După ce prepari cafeaua, poți să mi-o aduci sus. Fără zahăr și fără lapte.

Tâmpilele îmi pulsau din cauza stresului și a emoțiilor ce mă încercau. Pășeam pe treptele mari din lemn ale scării din mijlocul locuinței, însă nu mă simțeam stăpână pe picioarele mele. Aveam impresia că dintr-un moment într-

altul o să calc în gol și o să mă rostogolesc până la parter. Cu chiu cu vai, am ajuns în camera mea.

— Țsta este dormitorul în care stau eu, l-am auzit pe Mathias din spate.

— Mai ai unul identic vizavi. Totuși, dacă insiști, ți-l pot elibera.

— Doar dacă ple...

— Nu plec nicăieri, Mathias, am strigat, întorcându-mă cu fața spre el. Acceptă că rămân în casa asta, indiferent de ceea ce ai de spus sau de făcut.

Și-a încleștat maxilarul, apoi a ieșit din dormitor, trântind ușa.

— La dracu! am murmurat.

CAPITOLUL 2

N-am îndrăznit să mai ies din cameră din acel moment. Nici foamea, nici setea nu m-au convins să cobor la bucătărie.

M-am trezit dis-de-dimineată, din obișnuință, ceea ce mi-a permis să cobor din pat devreme și să mă aranjez puțin. Am procedat corect, iar dacă aș fi știut ce urma, fie aș fi pus mai mult machiaj pe față, fie m-aș fi cărat naibii de aici.

Mașinile din fața casei dispăruseră încă din după-amiaza zilei de ieri, fiind înlocuite astăzi de un elicopter. Zgomotul puternic m-a împins să vin aproape de geam și să-l privesc cum ateriza.

— Cine naiba sunt oamenii ăștia? Ce cauți aici, Diane?

Regretele își făceau simțită prezența. Și mai rău era că nu puteam rămâne închisă în cameră pentru totdeauna. Trebuia să-mi fac curaj să cobor și să-i întâmpin părinții. Mi-aș fi luat inima în dinți, dacă aș fi avut una. Am început să pășesc fără să-mi mai simt pulsul sau sângele curgând prin vene. Aveam trupul anesteziat.

La parter am întâlnit privirea rece a lui Mathias. Un cuvânt nu mi-a adresat. Eu am rămas aici, în spațiul imens ce servea drept sufragerie, iar el a ieșit să-i aducă înăuntru.

Din spatele meu s-a auzit un zgomot. Venise din bucătărie. După tot ce văzusem cu ochii mei, nu aveam

nevoie de prezentări sau explicații ca să-mi dau seama că în casă exista o bucătăreasă.

Ușa s-a deschis brusc. Abia dacă mă puteam mișca din loc. Stăteam înmărmurită, îmbrăcată într-o pereche de blugi și un tricou alb. Nici nu exista un termen de comparație între ținuta mea și cea elegantă a mamei lui Mathias Hyde. Femeia se apropia de șaiszeci de ani, însă arăta de cel mult patruzeci și cinci. Era de înălțime medie, slabă, piele albă, păr șaten strâns într-un coc. Cu un costum alb cu dungi gri, format din fustă și taior, cizme crem cu toc cui, bijuterii masive. Mă făcea să mă simt ridicol.

Pășea încrezătoare spre mine, urmată îndeaproape de soțul și fiul ei, ambii îmbrăcați în costume scumpe, mirosind a parfum chiar și de la distanță.

Fugi, Diane! Fugi! îmi strigam în gând.

— Oh, avem oaspeți? a întrebat femeia, fluturându-și genele. Cine ești?

Aveam un nod în gât. Nu știam ce să-i răspund. O priveam când pe ea, când elicopterul de afară.

Menajera! Spune-i că ești menajera!

— O prietenă, am răspuns în schimb.

Mathias și-a mijit ochii.

— Înțeleg, fiul meu te-a invitat alături de Taylor.

Cine naiba e și ăsta?

— Ăăă...da.

— Darcy Hyde, s-a prezentat ea. Și soțul meu, Colin Hyde.

Tatăl lui era serios. Abia dacă l-am auzit când m-a salutat.

— Diane Owen, m-am prezentat pe un ton gătit, strângându-le totodată mâinile. Eu... tocmai mergeam să-mi iau o cafea. Vă rog să mă scuzați.

— Desigur.

Mi-am aplecat ușor capul și am făcut câțiva pași cu spatele, apoi m-am întors și am grăbit pasul până la bucătărie. Și de parcă nu mi-ar fi fost de ajuns întâlnirea cu familia Hyde, am dat nas în nas cu menajera casei.

— Doamnă Hyde, mi s-a adresat femeia.

Mi-am dus degetul la gură ca s-o opresc din vorbit.

— Spune-mi domnișoară Owen în fața lor dacă insiști să fim formale. Altfel, Diane.

Femeia mă privea cu ochii măriți.

— Pedro ți-a spus, nu-i așa?

— Este soțul meu, mi-a explicat. Gilda Mollo mă numesc și sunt cea care se ocupă de ordinea în locuință și pregătirea meselor. Dacă aveți nevoie de ceva, vă stau la dispoziție...

— Diane, i-am repetat. Uită-te la mine și spune-mi dacă ți se pare că mi se poate adresa careva formal. Nici măcar animalele sălbatice din împrejurimi nu m-ar putea trata cu respect.

Amândouă am izbucnit în râs, iar pentru a evita să ne facem auzite, ne-am dus mâinile la gură.

Îmi plăcea de Gilda.

— Am nevoie de o cafea, i-am zis apoi. N-ai vrea să bem câte o cană împreună?

A ridicat din umeri și a întrebat:

— De ce nu? O s-o pregătesc imediat.

— Mă ocup eu. Văd că oricum ai destule treburi pe cap.

A oftat, arătându-și epuizarea.

— Destule, așa este, iar Pedro are de spart lemne afară. Nu mi-ar fi stricat un pic de ajutor din partea lui.

Mi-am fluturat o mână prin aer.

— Te ajut eu de îndată ce-mi pun un șorț.

După ce am preparat cafeaua, am început să toc legumele pe care Gilda le spălase și curățase înainte să dau buzna peste ea.

— Când s-a întâmplat?

— Să ne căsătorim, vrei să spui?

Gilda mi-a aprobat, dând din cap.

— Cu nouă luni în urmă, am revenit eu cu un răspuns.

Tonul îmi trăda nostalgia.

— Când a fugit de la nuntă, a concluzionat femeia.

Pe moment, am ales să tac și să o las să vorbească.

— De atunci nu a mai fost la fel. A devenit irascibil, pus pe harță...

— Vine des aici? am întrebat cu jumătate de gură, nedorind să mă arăt interesată de ceea ce face sau nu Hyde.

— Înainte venea din când în când, dacă avea nevoie să-și limpezească gândurile. Din luna martie, sunt rare sfârșiturile de săptămână când nu-și face apariția. Consumă des alcool.

Am căzut amândouă într-o tăcere apăsătoare, însă s-a întâmplat la fix, căci două minute mai târziu, Darcy Hyde și-a făcut apariția.

— Gilda, s-a auzit vocea ei caldă.

— Doamnă Hyde, mă bucur să vă revăd.

Spre surprinderea mea, Darcy a îmbrățișat-o. Fără îndoială era o femeie remarcabilă și nu ținea cont de statutul celor din jur. În ciuda acestui aspect, Mathias nu-i vorbise despre noi. Gura mi s-a umplut de amar când am realizat că de fapt, se rușina cu mine.

— Mă scuzați, am zis.

Am lăsat cuțitul pe blatul de lucru și am dat să merg în baia din dormitorul meu.

— Diane, ești bine? m-a întrebat Darcy îngrijorată.

— Da. Sunt doar puțin obosită.

Și am fugit.

Pe când îmi clăteam gura cu apă, am auzit un ciocănit în ușă. N-am apucat să răspund, că cinci secunde mai târziu, Mathias se afla postat în tocul ușii.

— Ce vrei? l-am întrebat cu colțul gurii.

— Să îți mulțumesc pentru mai devreme.

Am oprit apa rece și m-am șters cu un prosop alb. Nu i-am replicat nimic, doar am căutat să-mi fac loc să trec pe lângă el. Cu cât mă apropiam de Mathias, cu atât trupul începea să-mi vibreze de dorință. Totuși, nu puteam să uit cum mă renega.

— Nu mă auzi?

Și-a pus mâinile pe brațele mele și m-a oprit în loc.

— Mulțumirile tale nu mă mișcă. Lasă-mă să trec!

— Nu ți-a fost dor de mine?

Într-o secundă m-am trezit lipită de pieptul lui. Îmi strivea sânii, ca în secunda următoare să mă întoarcă cu spatele, ținându-mă strâns în brațe.

Dor? Ardeam chiar și acum.

— Spune-mi, Diane!

Respirația lui îmi mângâia lobul urechii, excitându-mă. De multe ori făcusem sex în poziția asta, încât mi se impregnase plăcerea în miezul trupului.

— De ce faci asta? De ce, dacă mă urăști?

Strânsoarea lui s-a slăbit până m-a eliberat.

— Cine a zis asta?

— Nimeni. Dar dacă nu m-ai fi urât sau nu ți-aș fi fost indiferentă, ți-ai fi asumat actul dintre noi.

Am trecut în dormitor.

— Nu poți să înțelegi. N-ar fi niciodată de acord cu tine, Diane.

Am zâmbit cu aroganță.

— Știi, dacă n-aș vedea cu ochii mei diferențele materiale dintre noi, ți-aș arunca în față că stai sub papucii părinților.

Cu coada ochiului am zărit o mașină care parca în fața casei. Un bărbat și o femeie. El trebuia să fie Taylor, iar cea din dreapta lui, prețioasa Leona.

— Se pare că ți-a sosit logodnica, i-am aruncat vorbele în zeflema. Ar fi frumos să cobori și să o întâmpini cu un sărut lipicios pe buzele date cu ruj roșu, vizibil chiar și de pe Marte.

M-a privit îndelung înainte de a pleca în tăcere. Desigur, m-am întristat. O alegea pe ea.

— Și cum dracului să nu o alegi? Arăta demențial!

Purta o haină și o căciulă de blană, un inel masiv pe inelarul de la mâna dreaptă, iar machiajul îl avea strident.

L-am văzut apropiindu-se de ea și sărutând-o în colțul buzelor. Apoi a dat mâna cu Taylor. Bărbatul mi-a atras atenția. Purta un costum în carouri, dar ce mă atrăgea mai mult la el, era barba ușor crescută. Ca și vârstă, nu-i dădeam mai mult de treizeci și unu de ani.

După un suspin, am decis să mă întind pe pat, să stau ghemuită acolo, să mă fac mică, iar ceilalți din casă să uite de existența mea.

Pentru cel mult un sfert de oră am stat ghemuită pe patul masiv, până când am auzit iarăși o bătaie în lemnul ușii.

— Nu intra, am zis.

Trebuia să fie Mathias.

A insistat. Pe limbă îmi stătea să se ducă la naiba.

— Ce vrei?

Ușa s-a întredeschis, iar Taylor s-a strecurat înăuntru. Speriată, m-am ridicat în șezut. El mi-a făcut semn să nu țip.

— Sunt Taylor. Taylor McGregor, bunul prieten al lui Mathias.

— Diane Owen.

Am coborât de pe pat fără să mă grăbesc. I-am răspuns la salut, iar bărbatul m-a sărutat pe obraz. Mă intimidă și mă făcea să prind culoare.

— Tocmai am aflat de tine. Nu știam că are o prietenă apropiată, mai ales că niciodată nu mi-a vorbit despre acest subiect.

— El nu discută despre nimic din ce ar trebui, i-am replicat.

Taylor a dat aprobator din cap, eu i-am aruncat un zâmbet timid.

— Cum v-ați cunoscut?

— Păi... dacă pentru tine a cumpărat Crăciunul trecut, cartea Kamasu...

— Nu-mi spune, te rog! A fost doar un cadou amuzant, dar nu e stilul meu.

Mi-am arcuit o sprânceană și i-am aruncat o privire călduroasă. Taylor chiar începea să-mi placă.

— Deci de la tine a luat-o?

— Da. Eu și prietena mea cea mai bună am deschis o librărie în Salt Lake City.

— Hmm... nu-mi va fi greu să te găesc, frumoasă domnișoară.

— Taylor! a răcnit Mathias din tocul ușii.

Ochii îi clocoteau.

— Diane nu se simte bine. N-ar trebui să o deranjezi.

— Nu m-a deranjat, dimpotrivă. Mi-a părut bine să te întâlnesc, Taylor.

El a făcut o grimasă spre Mathias.

— Mama a pregătit o gustare pentru voi, înainte de cină. N-ai vrea să o refuzi.

Taylor s-a întors spre mine, iar din privire am dedus ce dorea. Am clătinat din cap.

— Nu, mulțumesc. Prefer să mai stau în camera mea. Am o ușoară migrenă.

— Cum vrei, dar te avertizez că mă întorc în câteva minute.

CAPITOLUL 3

Taylor s-a înapoiat în camera mea, singur, fără Mathias care să-i sufle în ceafă. A adus un platou cu tartine, în ideea că vom mânca împreună.

— N-ar fi trebuit, l-am atenționat.

M-am ridicat de pe pat și ne-am retras împreună pe canapeaua din colțul din dreapta al camerei. A lăsat platoul din porțelan pe masa de cafea, îndepărtând mai întâi vasul cu pietre decorative.

— Povestește-mi mai multe despre tine, m-a îndemnat el.

— Cum ar fi?

— Nu știu... Unde te-ai născut, despre părinții tăi, dacă ai un animal de companie, ce-ți place să faci în timpul liber. Chestii de genul.

Cum nu-mi era foame, mi-am așezat cotul pe brațul canapelei, apoi mi-am sprijinit capul. Îl priveam cu calmitate.

— Să nu crezi că sunt prea multe de spus. M-am născut în Salt Lake City și am crescut înconjurată de dragostea părinților. La sfârșitul anului trecut, tata, polițist de profesie, a primit un post la New York. Mama era nesigură dacă să se mute acolo sau nu.

Taylor mă asculta cu atenție, fără să intervină.

— I-am împins de la spate să facă schimbarea aceasta în viața lor, iar acum sunt bucuroși că n-au ratat oportunitatea ivită.

— Ce te-a împiedicat să-i urmezi? Afacerea ta?

— În cea mai mare parte, da.

N-aș fi știut ce să fac într-un oraș mare și aglomerat. Și mai era și Mathias. Dacă își revenea în simțiri și mă căuta?

— Sunt surprins că nu ai ales să petreci sărbătorile de iarnă în compania lor.

Cuvintele lui mă dureau. Realizam că pentru ei n-aș fi găsit timpul necesar. Aș fi închis librăria în ajunul Crăciunului și aș fi redeschis-o două zile mai târziu. Ca să-l văd pe Mathias, am ales să pun un afiș în geam și să anunț astfel clienții că sunt de negăsit în luna decembrie.

— Îmi pare rău dacă am zis ceva greșit.

— Oh, nu! Doar că m-am pierdut în gânduri.

Taylor mi-a aruncat un zâmbet din colțul buzelor. Privindu-l cu atenție, mi-am dat seama că pe fereastra din spatele lui se vedeau fulgi mari căzând din cer. Fascinată, m-am ridicat de pe canapea și m-am apropiat de geamul din sticlă pentru a avea parte de întreaga priveliște.

— E locul preferat al lui Mathias, mi-a zis pe un ton cald. Îi place să admire crestele ninse ale munților.

— Este superb!

— Cine? a venit subit întrebarea lui. Mathias sau peisajul?

Apoi a izbucnit în râs.

— Bineînțeles că peisajul.

Mai ales Mathias, am completat în gândul meu.

— În cel mult o oră se va întuneca, dar ce-ai zice dacă mâine, după micul dejun, ieșim să ne plimbăm. O să fie un strat gros de zăpadă. Nu cred că se va opri până în zorii zilei.

Decât să stau cu Leona Wade sub același acoperiș, preferam să ies.

— Aș fi încântată.

Taylor mi-a ținut companie până la cină. Aceasta a fost gata la lăsarea întinericului. Gilda a fost cea care ne-a anunțat că trebuie să coborâm. Mathias era ocupat cu Leona, căci i-am găsit stând apropiați pe canapeaua de la parter.

Domnișoara Wade era o înfumurată, iar asta puteau să vadă cu ochiul liber și extraterestrii dintr-o altă galaxie, căci atât de evidentă îi era aroganța. Când m-am apropiat pentru a face cunoștință, mi-a aruncat o privire ca și când aș fi fost demnă de milă.

— Leona, s-a prezentat, ținându-și pe sus nasul mic și ascuțit. Mergem? l-a întrebat pe soțul meu, strecurându-și degetele delicate printre ale lui.

Mi-am dat ochii peste cap de îndată ce am ieșit din raza ei vizuală, în caz că fusesem vreodată realmente în ea. Taylor, aflat în dreapta mea, după ce mi-a urmărit reacția, a chicotit doar cât să-l aud eu. Apoi mi-a oferit brațul său, pe care de altfel l-am acceptat cu plăcere. Într-un final ne-am așezat la masă.

În cele două capete s-au așezat părinții lui Mathias, eu și Taylor pe o parte, Leona și Mathias pe cealaltă. Din nefericire, dacă ridicam ochii din farfurie, dădeam peste privirile dezaprobatore ale domnișoarei Wade și din când în când peste mâinile lor împreunate.

La început am fost geloasă, apoi m-a cuprins o stare puternică de compătimire. Da, îmi era milă de Mathias pentru că trebuia să o suporte pe Leona.

— Cu ce te ocupi? m-a întrebat în zefleMEA.

— Dețin o librărie, i-am răspuns pe un ton controlat. Ea a început să râdă, în batjocură, desigur.

— Ești librar! Vai, Dumnezeule!

A luat șervetul alb și s-a șters cu delicatețe în colțul gurii.

— Este o meserie interesantă.

— Sunt convinsă.

Dacă era ceva ce uram, era să râdă careva de munca mea. Nu puteam lăsa lucrurile așa.

— Este, i-am repetat, schițându-i totodată un zâmbet. Am muncit cu trudă, cot la cot cu Audrey, buna mea prietenă, pentru a deschide propria noastră afacere. Nu toți primim totul de-a gata.

Au urmat secunde bune de tăcere, clipe în care Leona m-a omorât din priviri.

— Unii se nasc norocoși, Diane. Ca mine, de exemplu. Ca Mathias. Acesta este și motivul pentru care noi doi suntem făcuți unul pentru celălalt.

Mathias a tușit, de parcă i-ar fi rămas mâncarea în gât.

— Sunt convinsă, i-am replicat cu o urmă de dezgust.

— N-ar putea să aibă o soție mai bună decât tine.

Remarca venise de pe buzele lui Darcy Hyde. Afișa un zâmbet plin de emoție și bucurie, iar ochii îi erau umezi.

— Nu v-am întrebat cum v-ați cunoscut? insista Leona să continue discuția.

— Eu am... a început Mathias să explice.

Însă am început să vorbesc peste el, cât să-l acopăr:

— Credeam că este evident. A venit să cumpere o carte.

— Iubitule, nu știam că îți plac cărțile tipărite pe hârtie.

— Nu știi multe despre el, am îngăimat eu.

— Pofim?

— Spuneam că nu-i plac, am zis cu glas tare de această dată.

— Am luat una pentru Taylor. Cadoul pe care i l-am oferit Crăciunul trecut.

— Dezgustător, de altfel, dacă tot ați amintit de el, s-a băgat și prietenul său în miezul discuției.

— Despre ce e vorba? a întrebat Darcy.

— Probabil de-ale bărbaților, a lămurit-o soțul ei, Colin Hyde.

Discuțiile din cadrul cinei s-au temperat rapid. Odată cu intervenția domnului Hyde, au schimbat subiectul, acesta preferând să vorbească despre afaceri. Din câte putusem să-mi dau seama, el era nu doar bancher, dar deținea și o fabrică de automobile. Pe de altă parte Mathias pusese bazele unei companii de construire a navelor spațiale, iar o alta de telefonie mobilă. Pe deasupra era unul dintre asociații tatălui său.

Taylor avea un lanț de restaurante, deși nu se pricepea nici să țină bine cuțitul în mână, darămite să mai și gătească. Leona era ocupată cu fizicul ei, iar Darcy să fie o soție perfectă pentru marele afacerist Colin Hyde. Cel puțin se trăgeau din familii bune. Tatăl Leonei avea câteva hoteluri. Părinții lui Darcy fuseseră avocați, ceea ce mă făcea să înțeleg cu ușurință de ce Colin Hyde văzuse un potențial în ea.

Toți erau ceva, mai puțin eu. Ce ironie! Eram genul ăla de om care muncea pentru ei, atât. Și totuși, aveam onoarea să cinez alături de ei.

După masă, Colin și Mathias au dorit să mai servească încă puțin vin roșu. Darcy și-a mâncat felia de tort cu vanilie, iar Leona s-a rezumat la a savura aroma desertului pentru a nu se îngreșa.

— Vrei să ieșim puțin afară și să luăm o gură de aer? m-a surprins Taylor cu întrebarea lui.

De vreme ce mă simțeam sufocată de prezența Leonei și a soților Hyde, i-am răspuns:

— Da. Să-mi iau geaca și putem merge.

M-am ridicat de la masă și am urcat grăbită să-mi iau haina. Abia așteptam să ies din casă și să scap de privirile tuturor. Când m-am înapoiat, Taylor își îmbrăca paltonul.

— Mereu ești atât de... serios și elegant?

— Doar când îmi dau întâlnire cu Diane Owen, m-a tachinat el.

— Venim și noi!

Aceasta fusese vocea lui Mathias.

— Oh, Mat, mă simt obosită. Trebuie să-mi aplic o mască pe față și un tratament pentru păr. Mai bine lasă-i să iasă singuri.

L-am văzut dezumflându-se, căci planul îi eșuase.

Noi ne-am scuzat, apoi ne-am îndreptat spre ieșire.

— De când or avea nevoie extensiile de tratament? l-am întrebat în șoaptă pe Taylor.

— Sau de când se numesc păr? mi-a replicat el, izbucnind în râs.

Afară ninge cu fulgi mari.

— Este divin!

Eram fascinată de-a dreptul.

— Știam că o să-ți placă.

Se așezase un strat gros de zăpadă și doar o pârtie îngustă strica frumusețea locului.

— Îmi vine să mă arunc pe jos și să fac îngerăși, i-am mărturisit.

— Și ce ne reține?

L-am privit cu atenție, să văd dacă vorbea serios sau se amuza pe seama mea. Văzând că nu-l cred, Taylor și-a scos paltonul și s-a întins pe zăpada albă și strălucitoare.

— Tu chiar vorbești serios!

— Vino, Diane, a strigat el către mine, începând să dea din mâini și din picioare. Altfel o să pierzi toată distracția.

Văzându-i bucuria, mi-am dat jos haina groasă și m-am aruncat alături. Mă simțeam din nou copil și nu-mi puteam opri amintirile iernilor petrecute cu părinții mei. Simple, umile, dar trăite cu mult entuziasm și armonie.

— Al meu va fi mai frumos ca al tău, m-a ațâțat Taylor.

— Asta nu-i deloc adevărat.

— Ba da. Mi se pare că te miști prea încet.

Am încercat să o fac mai repede.

— La sfârșit, persoana care se prezintă cu cel mai frumos îngeraș, are parte de un mic dejun pregătit de către celălalt, bine?

— Nu mi se pare corect, dar fie. Sunt convinsă că o să câștig.

— Mai vedem!

După ce ne-am ridicat de jos, plini de zăpadă pe haine, am început să analizăm ce ne ieșise. De departe câștigase Taylor.

— Te-am avertizat, mi-a zis, dându-mi un ghiont în braț. Hai să bem ceva fierbinte înainte să răcim.

A luat hainele într-o mână, iar cu cealaltă mi-a înconjurat umerii, apărându-mă de frig.

Înăuntru i-am mai găsit pe Mathias și mama lui. Aceasta se pregătea să se retragă în cameră. Eu și Taylor râdeam, doar Mathias ne aștepta cu o expresie posomorâtă pe chip.

— Ce e așa de amuzant? ne-a întrebat el. Și de ce sunteți plini de zăpadă?

— Noapte bună, dragilor, ne-a urat doamna Hyde.

Apoi a urcat treptele scării.

— Nu pune întrebări care nu te privesc, i-a atras Taylor atenția în spirit de glumă. Cert este că i-am rămas dator domnișoarei Owen cu un mic dejun servit la pat.

— Serios? am întrebat la unison.

— Da, ne-a răspuns el.

— Dar... tu ai câștigat.

— Nu așa văd eu lucrurile, prințeso. Te rog să ne scuzi, Mat. Eu și Diane avem nevoie de o ciocolată caldă.

Când el a început să comenteze, noi doi eram în drum spre bucătărie. Taylor, din politețe, ar fi vrut să o prepare singur. Cum am văzut că nu se pricepea la gătit, i-am spus doar să pună apa la fiert.

— Cum se face că ai un restaurant, dar nu știi să pregătești nimic comestibil?

El a lăsat ibricul pe plită.

— Am moștenit afacerea familiei, mi-a răspuns cu sinceritate în glas. Nu e tocmai ce mi-aș fi dorit să fac, dar când văd cum îmi cresc sumele în conturi, zic că e mai bine așa. Cel puțin nu duc grija următoarelor zile și nu pot decât să le fiu recunoscător. Cât despre nepriceperea mea, am norocul să lucrez cu oameni nu doar pricepuți, ci și profesioniști.

Am pus recipientul cu zahăr în dulap și m-am așezat pe un scaun ca să aștept apa să fiarbă.

— Am zis ceva greșit sau te-am ofensat?

Părea îngrijorat.

— Nu, doar mă gândeam. Ești aici și stăm de vorbă, când ai fi putut să petreci timpul cu Mathias și Leona.

Subit, Taylor și-a fluturat o mână prin aer.

— O pot accepta ca om, dar nu ca pe o persoană apropiată. E prea arogantă pentru gusturile mele. Doar din cauză că am bani crezi că ar trebui să fiu înconjurat de oameni ca ea?

I-am aprobat printr-o mișcare a capului.

— De ce?

— Nu știu, i-am răspuns. Uită-te la Mathias, se rușinează cu o prietenă ca mine. Nu ți-a menționat niciodată despre existența mea, nici ție și nici celorlalți.

— Îmi este puțin neclar de ce a procedat așa, însă mă bucur că am avut prilejul să te cunosc. Apropo, să fii sigură că o să ne mai întâlnim și după ce plecăm din locul acesta.

— Doar dacă pot să mănânc gratis la restaurantul tău, am glumit eu.

— Cu o singură condiție.

— Care?

— Să mă anunți din timp ca să-ți țin companie.

Ne-am dat mâinile și am încheiat pactul.

Între timp, apa fierse. M-am ridicat și am terminat de pregătit ciocolata caldă.

— Nalbe?

— Sigur, mărunțite, te rog, mi-a răspuns el.

După câteva sertare deschise, am găsit nalbele. Am tocat câteva pentru amândoi, le-am pus în băuturi, apoi Taylor a venit cu propunerea să urmărim un film.

— Am încheia seara în stil mare, mi-a argumentat.

Mathias plecase de acolo, spre ușurarea mea. Aveam parterul doar pentru noi doi.

— Hmm... „Vacanța”, „Singur acasă”, „O poveste de Crăciun”, mi-a enumerat Taylor câteva filme.

— Oh, te rog, „Vacanța”! Pentru seara aceasta ar fi minunat filmul.

— Știu. L-am văzut de vreo două ori, dar l-aș revedea cu plăcere și a treia.

A ales filmul și l-a pornit. Ne-am luat cămile fierbinți și ne-am așezat confortabil pe canapeaua din fața televizorului aflat deasupra șemineului.